

Annie M.G. Schmidt, *Minoes*. Amsterdam: Querido, 2018.

'Weet je nog hoe we samen spreuwen vingen in de tuin?' vroeg haar zuster. 'Weet je nog hoe heerlijk onze tuin is in het voorjaar? Denk eens aan de goudenregen . . . hij bloeit op 't ogenblik . . . als je straks weer een staart hebt kun je onder de goudenregen doorlopen. Je mag bij de vrouw op schoot zitten en spinnen. Je mag alles weer doen wat kats is en wat normaal is. Wat zit je daar nou te suffen en te aarzelen. Je rilt, je hebt het koud. Ga mee, straks heb je weer een vacht.'

Minoes had het koud. Het moet heerlijk zijn om weer een pels te hebben, dacht ze. Om languit op de tegels te liggen in de zon met een dikke rooje pels om. Zalig om jezelf te likken met één poot in de hoogte . . . en dan knauwen tussen je tenen. Zalig om weer nagels te hebben die je kunt intrekken of uitslaan, zoals je zelf wil. En om lang aan de poot van een gloednieuwe stoel te krabben.

'Ik ga mee,' zei Minoes. 'Maar wacht even . . .'

'Nee, ik wacht niet . . . straks komt de zon op. Wat wou je dan nog?'

'Ik wou even . . . ik dacht . . . ik moet m'n koffertje halen . . . en m'n washandje en zo . . .'

'Wat nou?' riep de zuster. 'Waar heb je die dan nog voor nodig? Wat moet ie als kat met een koffer?'